

Entrevista: Sergi López Intèrpret i coautor, amb Jorge Picó, de 'Non solum', una creació que arriba dijous al TNC, després de tres anys de rodar pels escenaris

“És un viatge surrealista. No parla de mi però m'hi veig”

Teresa Bruna
BARCELONA

Davant el full en blanc, el primer que se t'acut és dir que Sergi López és un seductor potent. La seva manera de parlar, planera, sempre prudent, traient importància a tot, enganxa tothom que l'escolta. Si així va passar a la presentació amb la premsa, imagineu-vos què passarà mentre, des de l'escenari intimista de la Sala Tallers del TNC, interpreti *Non solum*, l'espectacle creat per ell mateix i per Jorge Picó, un amic amb qui han format un tàndem creatiu molt sòlid. L'obra ha girat per Catalunya, s'ha traduït al francès “excepte els renes” i ha estat a París tres setmanes. Finalment toca Barcelona!

'Non solum' és un monòleg?

Es descriu més pel que no és: ni un monòleg, ni una *performance* d'actor, ni *one man show*... no volíem fer un catàleg de personatges. De cop i volta ens va il·luminar la idea de fer molts individus iguals, que es diguessin igual, que parlessin, es belluguessin i es vestissin igual. Fins i tot que estiguessin dins del mateix cos. No sé si són personatges, és un tio que està boig o si l'obra parla de l'esquizofrènia. Parla de l'escena i del fet que sempre ets tu, tant si hi estàs sol com amb altres. És una obra més d'autor que de personatges.

Acaba de sortir en format llibre...

És impressionant! I no és un Shakespeare, és del Jorge Picó i meu. Estic eufòric, he trobat un *partenaire* per escriure, una cosa a la qual no m'atrevia, i que de cop i volta t'adones que és possible. Que es poden transmetre idees.

Com ha evolucionat en tres anys?

Està més neta. Al principi durava 65 minuts i hi havia un munt de personatges, era històric. Ara en dura 95 i hi ha un lampista, un veí, un tio del cadastre, una dona, un negre, un conductor de bus... Quan saludo al final, dic: “Nois, sortiu”, i veig la gent que parla de si està sol o no. Es juga amb l'ambigüitat dels personatges.

N'hi ha algun de Vilanova?

Tots són de Vilanova!

Com és l'escenografia?

Hi ha una capsa. Hi volíem posar elements, algun nas, un barret, paradisos sonors, però de fet, per què? És un home sol, que no està sol, però no necessita res. És un viatge surrealista.

Teniu pensat de fer-ne més?

En continuem parlant, tenim un munt de projectes com el *Non solum*, que, al principi, no sabíem si seria una obra de teatre. Ens agradaria agafar un actor, fer-li fer l'obra i mirar com dins de la mateixa estructura hi troba el seu lloc. M'encantaria veure un paio posseït a l'escenari encara que parlés en suec i no entenguéssim res. Allò que sembla que estigui remant i no saps què fot remant.

Et veig dirigint...

Amb el Jorge tenim una gran sort compartida: vam anar a l'escola Lecoq. Hi vaig anar a estudiar pensant que el teatre era complicat i allà veus que és difícil però possible. No t'ensenyen a actuar, et diuen que tot té un lligam: actuar, dirigir, escriure, mirar, pujar a escena, que l'altre ho vegi. És la creació. I t'adones que, tu

Sergi López, “una ploma amb potes” segons Jorge Picó ■ PERE VIRGILI

que sempre t'has tingut per un ignorant, pots tenir idees i el teu punt de vista. Et posa les piles, és enriquidor. I *Non solum* n'és conseqüència. No parlo de mi, però m'hi reconec en la manera de viatjar d'una banda a l'altra, sense saber què collons passa.

Es pot dir que la teva entrada al cinema va ser un accident positiu?

Ja m'hi començo a acostumar, però per mi el cinema era una cosa llunyana, no m'ho havia plantejat. Ni em podia imaginar com es feia: si havia d'anar a Hollywood, enviar una foto... Vaig anar casualment al càsting del Michel Poirier, que feia la seva primera pel·lícula i va engagar tot. També m'hauria pogut trobar amb el *Pomier* i no hauria fet res. Sí. Va ser un accident superfeliç. Estic molt content amb tot el que m'està passant al cinema. Ara faré una pel·li amb la Coixet a Tòquio. Faig de venedor de vins!

A Vilanova has estat el dimoni d'Els Pastorets i en Carnestoltes. A França has treballat amb Nathalie Baye. Què et queda per fer?

Treballar! He de fer temporada al Nacional. Tens raó, eh? La primera vegada que vaig fer de Satanàs vaig dir: “Hòstia, el prota!” Però són coses que m'han arribat sense demanar-les. Per això prefereixo no obrir gaire la boca, quedar-me quiet, pensar que la sorpresa és a la cantonada i que aquesta harmonia potser ja anirà venint.

A Vilanova ets una icona, ja...

No! Formo part del decorat. Si fa temps que no hi sóc, els primers dos dies em saluden i després ja sóc com una palmera més, com una taxidèrma.

Crítica musical

Xavier Cester

Joves amb problemes

Què. El nou musical

Àlex Mañas i Manu Guix.
Teatre Coliseum, 1 d'octubre

Hair fa 40 anys, *Rent* en fa 10 o *Spring Awakening* ara mateix: el teatre musical no està mancat d'obres sobre joves en conflicte amb el món, enfrontats al sempre traumàtic procés de la maduració. Què. *El nou musical*

-títol francament millorable- s'insereix en aquesta línia alhora que esdevé una *rara avis* en el panorama teatral barceloní: un musical de nova creació fet -majoritàriament- en català.

El llibret d'Àlex Mañas ens presenta cinc inadaptats de manual sota la cura d'un voluntariós pedagog. Més que en la previsibilitat dels personatges, el proble-

Manu Guix ha compost les cançons amb evident passió

ma rau en un feblíssim fil argumental exempt de conflictes reals (el final de la introvertida Irene és tan pudorós que l'espectador amb prou feines és conscient de què li passa), i un tint rosaci,

amb missatge final tan esperançat com catequètic. Bé, ja sabíem, amb franquícia o sense, que era un espectacle comercial. D'impeccable factura, per cert.

La successió de vinyetes soltes sembla només pensada per acollir el devessall de cançons compostes amb evident passió i indubtable energia per Manu Guix. Tanmateix, l'escassa progressió

dramàtica té el seu reflex en l'escassa progressió musical d'uns temes que depenen massa cops del mateix patró: no hi ha cap problema en fer himnes que activen l'empatia de l'espectador, però no és recomanable que hi hagi més d'un *Seasons of love* per obra.

La il·luminació reforçava sovint la sensació d'estar en un concert dramatitzat

d'exalumnes dels professors Llàcer i Guix (als quals s'afegeix la ja consolidada aportació d'Ivan Labanda). I és que l'estil vocal era prototípic d'OT: emfàtic i encara més emfàtic, agut i encara més agut. En tot cas, aquests joves no van tenir cap problema per garantir que la frescor i el dinamisme de la funció no decaiguessin en cap moment.